

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνήχεια.

Ἐπὶ τῶν πρὸς βορρᾶν προπόδων τῆς Ῥοδόπης, αἵτινες ἐκτείνονται πρὸς τὴν ἀναπεπταμένην καὶ εὐρείαν πεδιάδα τῆς Φιλιππουπόλεως, θαυμάσιον καὶ ῥωμαντικώτατον τοπίον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ ὁδοιπόρου.

Δένδρα βαθύσκια, ἄρθρα καὶ κρυσταλλώδη ὕδατα, ὧν ἐν γένει πλουσιωτάτη εἶναι ἡ Ῥοδόπη, γλῶσσαι δὲ ποτε πρασινίζουσαι καὶ ὄσπερ ἀπὸ πνέων ἕγειαν καὶ ῥώην, ποιμένα αἰγῶν καὶ προβάτων, παικίλλοντα τὴν μελαγχολικὴν ἡρεμίαν καὶ μονοτονίαν τῆς φύσεως, καθιστῶσι τὴν αὐτόθι διαμονὴν εὐάρεστον.

Ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ ὄροπέδιου ὑψοῦται λευκὰ οὐρα ἡ μικρὰ μονὴ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ἧτις ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀγαθοῦ καὶ φιλοκαλοῦ ἡγουμένου, εὐτινος δυστυχῶς μὲ διαφεύγει τὸ ὄνομα, αἰετοπεπτεῖ καταφυγὴν εἰς τοὺς ἔνεκα διαζύγιον λόγων ἀποφεύγοντας τὴν ταρχὴν καὶ τὸ πολυμέριμον τῆς πόλεως.

Ἐκεῖ, καίτοι ἡ ὥρα τοῦ ἔτους δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς ἐξοχὴν, ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Πέτρον κατόπιν τῆς σκηνῆς, ἣν ἀφῆλθῆμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γέροντος ὀσμυρανοῦ μετέβη εἰς τὴν ἰδικὴν του. Μὴ κατορθώσας νὰ σκεφθῆ κατ' ὄλην τὴν ἐκτασιν ἐπὶ τοῦ γεγονότος, οὐδὲ νὰναμετρήσῃ τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς του καὶ τὴν δυσχερίαν, ἐν ἣ ἀκουσίως περιεπλέχθη, εὐρισκόμενος μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Καλήλ, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του ἔνεκα τοῦ παραδόξου τῆς σκηνῆς, κατόπιν ἐσυλλογίσθη εἰς ποῖον λαβύρινθον ἐβρίσθη, χωρὶς νὰ ἐννοῇ καὶ αὐτὸς πῶς.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος τις ἐν τῇ θέσει του, πιθανῶς θὰ ἐκολλακείτο, ἀνευρίσκων ἐν ἑαυτῷ τοσαύτην γοητίδα ἐπὶ ῥοίαν, ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν γυναικῶν, ἵσως ἴσως ὀλίπεπειράτο νὰ ὠφελθῆ αὐτῆς, περιφρονῶν ἠθικὴν καὶ καθήκοντα. Ἄλλ' ὁ ζωγράφος, ἀνατραφεὶς ἐν αὐστηρότητι ἠθῶν, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐσυλλογίσθη ἢ πῶς νὰπαλλαγῆ αὐτῆς. Ἐὰν θέλετε μάλιστα, ἐμέμφοτο καὶ τὴν τοιαύτην εὐνοίαν τῆς τύχης του!

Μυρίας ἔκαμε σκέψεις καὶ ἔλαθεν ἀποφάσεις, ἀλλ' εὐρίσκειν ἀπάσας χειροτέρας τὴν μίαν τῆς ἄλλης.

Νὰ διακόψῃ τὰς πρὸς τὴν τουρκικὴν ταύτην οἰκομένειαν φιλικὰς σχέσεις; Ἄλλὰ θὰ ἤρωτάτο περὶ τοῦ αἰτίου, καὶ δὲν εὐρίσκει τί νὰποκριθῆ.

Νὰ ἐξακολουθῆ φοιτῶν παρ' αὐτῆ ἀλλὰ προσπαθῶν νὰποφεύγῃ τὴν συνάντησιν τῆς μητρός; Ἄλλὰ θὰ διήγειρε τὴν ἀγρίαν αὐτῆς ζηλοτυπίαν, καὶ πιθανῶς θὰ ἐνέβαλλεν εἰς κίνδυνον τὴν προσφιλῆ Καληλιέ.

Ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν ἀποφάσεων εὐρε θεραπειάν προσωρινήν, τὴν ἐπὶ χρόνον τινὰ ἀπουσίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς πόλεως καθ' ἣν ἤλπιζε νὰ εὐρῆ ἄλλην ριζικὴν. Τοῦτο σκεφθεὶς, προέβη εἰς τὴν ἀμυσσον αὐτοῦ ἐκτέλεσιν.

— Ἄς ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶπεν. Εἶναι χειμῶν, ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ θέληγτρα του. Ἡ μητὴρ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εἶναι τόσον εὐχάριστος! Ἄλλως τε δέ, καὶ ἐγὼ ἀμαρτωλὸς καὶ ὑπὸ παθῶν χειμαζόμενος, ἐρείλω νὰ μετανοήσω· ἄς γείνω λοιπὸν καλόγηρος, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον μόνον καιρὸν.

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Εὐρεν ἄμα ξαν, ἔλαθε μὲν ἑαυτοῦ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, μὴ λησμονήσας καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰς πυξίδας καὶ τοὺς χρωστήρας, μετὰ ὁδοιπορῶν δὲ δύο ὥρων περίπου εὐρίσκειτο ἐν Βοδνηναῖς, ὁπόθεν, παραλαβὼν ἡμίονον διὰ τὸ δύσβατον τῆς ὁδοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὴν μονὴν, γενόμενος δεκτὸς μετ' εὐμενείας πολλῆς.

Ὁ ἡγούμενος παρεχώρησεν αὐτῷ δωμάτιον εἰς τινὰ τῶν γωνιῶν τῆς μονῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τῶν παραθύρων τὰ μὲν ἐβλῆσκον πρὸς τὴν λευκὴν ἐκ τῆς χιῶνος πεδιάδα, τὰ δ' ἄλλα πρὸς ἀπότομον καὶ ἀπορῶγα τοῦ ὄρους βράχον.

Τάχιστα διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῆ καλλιτεχνικῆς φιλοκαλίας καὶ τῆ βοήθειᾳ ὑπῆρέτου τῆς μονῆς κατέστησε τὸν κλογοδικὸν τοῦ θάλαμον κομψὸν ἐνδιαίτημα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἰσοβίως ἀπεφάσισε νὰ διαμῆνῃ ἐκεῖ, διότι οὐδενὸς ἤμελλεν. Ἀνήρτησέ τινος τῶν προσφιλεστάτων αὐτῷ εἰκόνα ἐπὶ τῶν τοίχων, κατέταξε μικρὰν βιβλιοθήκην, ἔστησε τὸν ὀκρίδαντά του, ἠτοίμασε τὰ χρώματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΛΗΣ

* ΕΝ ΠΑΡΑΔΗΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Κύριε ἀξιωματικέ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς τὸ εἶπω· σᾶς ἐπολεμήσατε καλῶς καὶ μετὰ τῶν στρατιωτῶν σας ὑπάρχουσι καὶ γενναῖοι, ἀλλ' ὑπάρχουσι ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἀναν-

δροὶ!—Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγένετο ὠχρὸς, ἐφάνη τρέμων ὄλας ὡσεὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἀκολούθως στρεφόμενος πρὸς ὀμίλον τινα στρατιωτῶν, αἰσχροῦς κατὰ τὴν μάχην προσενεχθέντων ἀνεκραύγασε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίας, ἐμποιησάσης ἡμῖν οἰκτον καὶ φρίκην.

— ὦ! ἀτιμοὶ!

Ἡ κυρία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας.

«Ἀνάνδρως προσηνέχθησαν καὶ ὡς ἀνάνδρους τοὺς μεταχειρίσθησαν. Οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐτοποθέτησαν ἀνά δύο ἐν τῷ μέσῳ δύο στοίχων ἰππέων καὶ τοὺς ὠδήγησαν διὰ τῶν ἀγρῶν, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς ν' ἀκολουθῶσι τὸ βᾶδισμα τῶν ἰππῶν καὶ ἡπειλοῦν, ἐπροπηλάκιζον, ἐπετίθεντο μετὰ τῶν ἰππῶν κατὰ τῶν παραπονουμένων. Ἐὸ ἀπόσπασμα περὶ λύχνων ἀφᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν * * *, φαντάσθητε δὲ εἰς οἶαν κατάστασιν. Καὶ ὁμῶς εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης πόλεως, ἧτις ἦτο ἡμετέρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστήνων ἐκείνων πολιτῶν, οἵτινες ἤδη ἐγίνωσκον πῶς ἐληξεν ἡ μάχη καὶ ἤρχοντο πρὸς ἀπάντησιν τῶν αἰχμαλώτων μὲ συντετριμμένην καρδίαν καὶ τὰ ὄμματα ἐρυθρὰ ἐκ τῶν δακρύων, εἰς ἐκείνας τὰς ὁδοὺς οἱ ἄθλιοι ἐξετέλεσαν τὴν τελευταίαν, τὴν αἰσχροτέραν, τὴν βδελυρωτέραν αὐτῶν δειλίαν. Ὅντες εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν νικητῶν, κατάκοποι, βράχενδυτοὶ, πελιάνον ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐκ τῶν τραυμάτων, μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ ἀναιδεῖς αὐτοὶ . . . ἐψάλλον!»

Ἡ μήτηρ καὶ τὰ τέκνα ἐποίησαν κίνημα φρίκης.

«Ἐψάλλον ἐξηκολούθησεν ὁ ἱατρός, ἵσως ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι διέφευγον τοὺς μέλλοντας κινδύνους τοῦ πολέμου, ἵσως ὅπως ἐπίδειξωσιν ὅτι αὐτοὺς ὀλίγον ἐμελλεν ἂν ἐνικήθησαν, ἵσως δὲ καὶ ὅπως προσελκύσωσι τοὺς ἐχθρούς. Οἱ ἐχθροὶ ἐμειδίωσαν περιφρονητικῶς, οἱ πολῖται ἐστράφησαν ὀπίσω ἀγανακτοῦντες, οἱ δὲ αἰχμαλῶτοι ἀξιωματικοὶ ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον. Εἷς τούτων μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ πλέον ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς συνοδείας καὶ τὸν παρεκάλεσεν ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος ὄλων

τῶν στρατῶν νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς αὐτοὺς. — Τὸ πᾶν, τῷ εἶπεν, εἰ-
 μέθα πρόθυμοι νὰ ὑποστῶμεν, ἀλλ'
 ὄχι αὐτὴν τὴν ὁδόν. Ἄν δὲν δύ-
 νασθε νὰ μᾶς ἀπαλλάξητε αὐτῆς,
 δότε τοῦλάχιστον εἰς ἡμᾶς τὰ ξίφη
 μας, διὰ νὰ τοὺς θραύσωμεν τὴν
 κεφαλὴν. — Ὁ διοικητὴς προσέταξε
 τοὺς στρατιώτας του νὰ ἐπιβάλω-
 σι σιγὴν ἢ παραγγελία ἐξτελέσθῃ
 μετὰ χαλάζης σπαθισμῶν καὶ οἱ
 ἄδοντες ἐσίγησαν. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην
 ἐσπέραν ἀπεχωρίσθημεν καὶ δὲν
 τοὺς ἐπανείδον πλέον. Ἄλλὰ καὶ
 εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ
 τοὺς ὀλίγους στρατιώτας ὅσοι ἐπο-
 λέμησαν, ἔμειναν ἐντετυπωμένα εἰς
 τὸ νοῦν τὰ ὀνόματα καὶ αἱ φυσιο-
 γνωμίαι τῶν πλέον ἀνάνδρων· συνε-
 φωνήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν τὰ πάν-
 τα ἅμα ἢ θέλομεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ
 σύνταγμα καὶ ἐνεργήσαμεν ὅπως
 δοθῇ μοναδικὸν παραδειγμα· ἐτηρή-
 σαμεν τὸν λόγον μας, δέκα ἐτοῦφε
 κίσθησαν ἤδη, μένουσι εἰς ἄλλοι δύο,
 οὓς θά ἴδῃτε. Ἡμεῖς ἐξτελετέμεν
 τὸ καθήκον μας, καὶ οὐδέποτε ἤ-
 σθάνθη ἐλαφροτέραν τὴν συνεί-
 δησιν.

Ἡ κυρία ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν
 ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ ἐψύχρισε
 σχεδὸν μηχανικῶς, μὲ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς ἀτενεῖς.

— Ἀλλὰ! . . . ὁ θάνατος, ἰα-
 τρέ!

— Πάντοτε τὸ ἴδιον, ἀνέκραξεν
 οὗτος, ἐγειρόμενος ὀρθίως μετ' ὀρ-
 μῆς καὶ ἀρχίσας νὰ περιπατῇ ἐντὸς
 τῆς αἰθούσας, εἰμέθα πάντοτε οἱ
 αὐτοί! Ἐνόσω πρόκειται νὰ λέγω-
 μεν, μόνον. — Νὰ πολεμήσωμεν
 ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐμπρός, θάρρος,
 ἄς ἀποθάνωμεν! — Ἐχει καλῶς.
 Ἀλλ' ἅμα πρόκειται νὰ μείνωμεν
 εἰς τὴν θέσιν μας, ὅπως ἀποθάνω-
 μεν τῷ ὄντι, τότε φαίνεται ὅτι κα-
 νεῖς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μεί-
 νῃ ἐκτὸς τοῦ ἔχοντος ἐκ φύσεως
 τὸ θάρρος· διὰ τοὺς ἄλλους εἶναι
 ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας· ὅστις δὲν
 δύναται ὑπομονή! δὲν εἰμέθα ὅλοι
 ἥρωες!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς σιδηροδρομικῆς ἀ-
 μάξης συνητήθησαν εἰς διάσημος ὁδόν-

τοῖατρος καὶ εἰς ἀργυραμοιβός. Ἐκαῖνος
 ἦτο νέος οὗτος δὲ γέρον. Ὁ ἀργυρα-
 μοιβός εἶχεν ὡραστάτης ὀδόντας, οὓς
 ὁ ὀδοντοῖατρος ἀκορέστως ὑποβλέπων
 διὰ μιᾶς καὶ μετ' ὅλης τῆς σοβαρότη-
 τος·

— Ἀγαπάτε, τῷ εἶπε, νὰ πωλήσε-
 τε τοὺς ὀδόντας σας;

— Ὅχι πιστῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἀργυρα-
 μοιβός.

— Τοὺς ἀγοράζω ἐπὶ τῶν οὐλῶν, ὅ-
 πως τοὺς παραλάβω μετὰ τὸν θάνα-
 τόν σας, ὅτε πλέον σὰς εἶναι ὅλως ἀ-
 χρῆστοι.

— Τότε συγκατατίθεμαι. Καὶ πόσον
 μοὶ δίδετε;

— Ζητήσατε.

— Ἀπαιτῶ 3000 δραχμῶν.

— Εἶναι πολλοί. Σὰς δίδω ἀμέσως
 1,500.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μοὺ ἐγγιζέτε τοὺς
 ὀδόντας;

— Οὕτε κατὰ φαντασίαν.

— Τότε ἔχει καλῶς. Ἐδῶ τὰ χρή-
 ματα.

Τὴν ἐπανάριον ὁ ἀργυραμοιβός ἀνέγνω
 ἐν τῇ ἐφημερίδι τὴν ἐξῆς εἰδοποιήσιν.

«Πραγματὰ σερὰ ὀδόντων πωλεῖ-
 αται μετὰ θάνατον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος
 αεὐρίσκειται ἐν τῷ στομάχι τοῦ ἀργυρα-
 μοιβοῦ κ. Ν. Ν. κατοικοῦντος, κτλ. κ.

Μετ' ὀλίγον, πολλοὶ ἤρχοντο πρὸς
 ἐπίσκεψιν τῶν ὀδόντων τοῦ δυστυχικοῦ
 πωλητοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐξωργίσθη
 ἐπὶ τούτου, ὥστε μετέβη εἰς τοῦ ὀ-
 δοντοῖατροῦ. . . ἀλλ' οὗτος εὐρίσκει-α ἐν
 τῷ δικαίῳ ὅπως καλύψῃ δὲ πάντα
 περικιτῶν αἰδῶ ὁ ἀργυραμοιβός ἤναγ-
 κίσθη νὰ τῷ ἀποδώσῃ 3000 καὶ ἐτέ-
 ρα· 500 δραχμῆς.

Ἡ διασωθῆς πῖλος. Ἐν τινὶ ὀμη-
 γύρῃ πιστῶν ὑπουργός τις τοῦ Ὑψίστου,
 ἀφ' οὗ ἐπεκαλέσατο τὴν φιλανθρωπίαν
 καὶ ἐλεημοσύνην τῶν ἀκρατῶν του,
 περιέφερε τὸν πῖλον του εἰς τὰ πλοῖα
 ὅπως συναχθῶσι τὰ προσφερόμενα.

Ὁ πῖλος περιενοχθεὶς ἐπανήλθεν εἰς
 χεῖρας τοῦ κυρίου του, χωρὶς νὰ περιέ-
 χαι οὐδὲ ἐν λεπτόν.

Τὸν εἶπεν τότε ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς τρα-
 πέζης, τὸν ἀνέστρεψε, ἵνα δείξῃ πᾶσιν
 ὅτι οὐδὲ λεπτὸν περιείχε, καὶ ὑψώσας
 τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν
 οὐρανόν·

— Εὐχαριστῶ σοι, Θεέ μου, ἀνεβόη-
 σεν, ἐπὶ τῷ θαύματι τούτῳ. Ὅτι ὁ
 πῖλος μου περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοιαύ-
 τῆς ὀμηγύρειος καὶ ἐν τούτοις... ἐπανήλ-
 θε εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του!

Διά-ρισις οὐλόγῳ. Δὲν δίδω ἐν λε-
 πτόν δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔλεγε αὐ-

ζυγός τις πρὸς τὴν ἐκυτοῦ σύζυγον, σὺ
 εἶσαι δι' ἐμὲ ὁ κόσμος, σὺ μόνη!

Ἡ ὑπηρετρία ἐν τῷ ἐγγύς εὐρισκομέ-
 νῃ δωματίῳ ἤκουεν εὐκρινῶς τὴν τοιαύ-
 την διαβεβαίωσιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος τοῦ κόσμου ἤρ-
 ξατο νὰ κάμῃ ἐρωτικὰς προτάσεις τῇ
 ὑπηρετρίᾳ. ἤτις·

— Πῶς! εἶπε, κύριέ μου, τόσον τα-
 χέως θέλετε νὰ ἐγκαταλείψῃτε τὸν κό-
 σμον σας;

— Σιώπα, ἀπεκρίνατο ἐκαῖνος, δὲν
 γνωρίζεις ὅτι οἱ κόσμοι εἶναι δύο, ὁ
 παλαιός καὶ ὁ νέος κόσμος;

Ὁ ἐν Παρισίῳ κ. Κ... εἶχεν ἐσχάτως
 προκηθευθῆ πύθηκον μεγίστου ἀνακτή-
 ματος καὶ ἀληθῶς ἐκτάκτου νομοσύνης.

Ἐσχάτως ὁ κ. Κ... ὅστις εἶχεν ἀφή-
 σει τὸ ζῶον ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἐπανέρχε-
 ται διὰ νὰ τὸ ζητήσῃ.

— Πρὸς Θεοῦ, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ τα-
 μίας του, ἔχω σπουδαίαν τινὰ ὑπόθε-
 σιν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ λείψω εἴκοσι λε-
 πτά. Λαμβάνεται τὴν καλοσύνην νὰ μὲ
 ἀναπληρώσῃτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Εὐχαρίστως ἀπήντησεν ὁ προϊ-
 στάμενος.

Καὶ ἀρχίζει ν' ἀποταμιεύῃ καὶ πλη-
 ρώνει τὰς παρουσιαζομένας συναλλαγ-
 ματικάς.

Ἀφ' οὗ λαμβάνει ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ.
 Χωρὶς δὲ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ κλείσῃ
 τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ τῆς κλειδός,
 ἀρκεῖται νὰ ὠθήσῃ τὴν θύραν καὶ ἀπέρ-
 χεται.

Μόλις ἐξῆλθε, παῖς τις ἐπὶ τῶν εἰσ-
 πράξεων παρουσιάζεται μὲ συναλλαγ-
 ματικὴν πρὸς ἐξόφλησιν ἐκ φρ. 1375,60
 τὴν ὁποίαν παρουσιάζει εἰς θυρίδα. Ὁ
 πύθηκος τείνει τὴν χεῖρα. Ὁ παῖς ὅστις
 ἄγνωστος μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ τῷ δι-
 δεῖ τὴν συναλλαγματικὴν.

Τότε τὸ ζῶον, μιμούμενον ὅτι, εἶδε
 τὸν κύριόν του νὰ κάμῃ, ἀνίσχει τὸ
 χρηματοκιβώτιον, λαμβάνει μέγα δέμα
 χαρτονομισμάτων καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν
 ἐμβρόντητον εἰσπράκτορα ὅστις ὠφελού-
 μενος τῆς εὐτυχίας ταύτης τὴν ὁποίαν
 τοῦ ἔφερον ἀνεξήγητόν τι λάθος ἀπῆλ-
 θε δραμαίως.

Μετὰ πάντα λεπτά ὁ κ. Κ. ἐπανήρ-
 χητο καὶ εὐρίσκει τὸ χρηματοκιβώτιον
 ἀνοικτόν, ἐστρεψε μετὰ ταχύτητα παν-
 ταχοῦ τὸ βλέμμα. Ὁ πύθηκος ἐνόη-
 σας ἐξ ἐνστίκτου ὅτι εἶχε πράξει κακόν
 τι, ἐκρύβη ὑποκάτω ἐπίπλου τινοῦ, προ-
 δίδων οὕτω αὐτὸς ἑαυτόν, ὥστε ὁ κ.
 Κ. ἐνόησε πῶθεν προῆλθε τὸ κακόν.

Ὁ εἰσπράκτωρ παῖς ἀνεξήγητος, ἀλ-
 λά δὲν ἐνεφανίσθη πλέον εἰς τὸ Κατά-
 στημα τῶν προϊταμένων του κ. κ.
 X... καὶ P.... 6, Βουλευτῆρ Ροσσουάρ.